

Лауреат конкурсу ["Коронація слова"](#) Вікторія Гранецька на власному сайті веде "спецпроект" ["Письменницькі спогади"](#), де в міні-інтерв'ю відомі (і не дуже) українські автори розповідають історії про початок свого творчого життя.

Нижче читайте "Спогади" від [Анни БАГРЯНОЇ](#).

Змалку я відчувала страшенне задоволення від самої можливості щось створити – намалювати, написати, вигадати якусь історію, сплести, змайструвати, зробити своїми руками якусь іграшку. Я виросла поза містом, неподалік від лісу, серед таємничої природи – мабуть, це сприяло розвитку бурхливої уяви й образного мислення. У шість років, коли пішла до школи, почала писати невеличкі поетичні та прозові замальовки, казки про тварин і різних фантастичних істот. Дуже скоро навчилася користуватися татовою друкарською машинкою, тож друкувала написане, малювала ілюстрації, складала все це в книжечку, скріплювала степлером й роздавала такі «книжечки» родичам замість привітань.

До книжок у мене взагалі було якесь особливе ставлення. Вони здавалися мені ледь не магічними істотами, з якими потрібно поводитися дуже обережно. Читала я при цьому багато, в основному пригодницьку літературу – те, чого не було в шкільній програмі. Окрім того, батьки передплачували нам із сестрою чимало дитячих газет і журналів.

У школі я дуже любила писати твори, особливо на так звані «вільні» теми, де можна було максимально проявити свою фантазію і творчі здібності. Зазвичай учителі ставили ці твори в приклад іншим учням і потім забирали до своїх архівів. Щоправда, одного разу стався прикрий випадок. Вже в старших класах на уроці зарубіжної літератури ми писали

якийсь черговий твір. Як завжди, я впоралася з цим завданням ще до закінчення уроку. І мої сусідки по парті почали просити в мене «підглянути». Зошит розгулявся по класу. У підсумку на вчительському столі опинилося п'ять чи шість однакових творів. І, хоч учителька чудово знала, хто є справжнім автором, поставила нам усім по «двійці». Так вона вирішила покарати моїх однокласників за те, що списували, а мене – за те, що дала їм списати.

Віршувати я продовжувала і в старших класах, щоправда, нікому не показувала написаного. З років десяти-одинадцяти вже точно знала, що хочу вступити до КНУ ім. Т.Шевченка на філологічний факультет. При цьому мрії стати письменницею у мене не було. Спершу хотіла бути просто вчителькою української мови та літератури, пізніше, вже ближче до закінчення школи, вирішила, що вчитель – професія не для мене, краще працювати журналістом. Ну, а після вступу до університету почали потроху пробуджуватися і письменницькі амбіції... Вже на першому курсі набралася сміливості й віднесла добірку своїх поезій у «Літературну Україну», через рік її надрукували. Потім було видання поетичних збірок, перші презентації, прийняття до НСПУ. Окрім поезій, я почала писати і п'єси, які друкувалися в антологіях та альманахах сучасної української драматургії. Але, мабуть, по-справжньому відчула себе письменницею, коли у 2008 році вийшов мій перший роман «Етимологія крові», а якщо точніше – коли цей роман переміг одразу в двох анонімних конкурсах: «Коронації слова» та «Смолоскипі», а потім ще й був відзначений Міжнародною українсько-німецькою премією ім. О. Гончара. Це дало мені впевненості у тому, що роблю, а також відповідальності перед своїми читачами – теперішніми і майбутніми.